

DE #1 NEW YORK TIMES-BESTSELLER

Liane Moriarty

Auteur van *Het geheim van mijn man*

Grote
kleine
leugens

‘Opnieuw een spannende, grappige én vlijmscherpe bestseller.’ – OPRAH.COM

Over het boek

Op de pittoreske basisschool Pirriwee Public eindigt het jaarlijkse ouderfeest in een chaos. Met gillende sirenes. Schreeuwende mensen. Een verbijsterde schooldirecteur. En een van de ouders: dood. Is er sprake van moord, een tragisch ongeluk of van een vreselijk ontspoorde ruzie? Wat de ouders van Pirriwee Public zullen leren is dat soms de kleinste leugens het allergevaarlijkst zijn...

Grote kleine leugens biedt een briljante kijk op ex-mannen en nieuwevrouwen,moedersendochters,opschoolpleinschandalen en de leugens die we onszelf vertellen om te overleven. Met haar nieuwe roman bewijst Liane Moriarty wederom dat ze een ster is in het schrijven van vlijmscherpe, grappige, soms pijnlijke maar altijd intrigerende pageturners.

De pers over *Grote kleine leugens*

‘Opnieuw een spannende, grappige én vlijmscherpe bestseller.’
– oprah.com

‘Een verdomd goed boek. Grappig en griezelig.’ – Stephen King

‘*Grote kleine leugens* beklijft zelfs nog meer dan *Het geheim van mijn man*.’ – *The New York Times*

‘De ontknoping is perfect getimed en oprecht schokkend. Een gegarandeerde hit.’ – *Entertainment Weekly*

Over de auteur

Liane Moriarty groeide op in Sydney. In 2013 verscheen *Het geheim van mijn man* in de VS en stond vrijwel direct op #1 in *The New York Times*-bestsellerlijst. Het bleef daar langer dan een jaar in staan en werd ook in Engeland een succes. Toen in 2014 *Grote kleine leugens* verscheen, kwam het direct binnen op #1 in de VS – Moriarty was hiermee de eerste Australische auteur die dat ooit gelukt is.

Van dezelfde auteur

Het geheim van mijn man

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg [@AWBruna](https://twitter.com/AWBruna) op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Liane Moriarty

Grote kleine
leugens

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel
Big Little Lies
Copyright © Liane Moriarty 2014
Vertaling
Monique Eggermont
Omslagbeeld
© Yamada Taro, Getty Images
Omslagontwerp
b'IJ Barbara
© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0613 8
NUR 302

Voor Margaret, veel liefs

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

*You hit me, you hit me,
now you have to kiss me.*

Schoolpleinversje

Pirriwee Public School

... daar leren we, vlak aan zee!

Pirriwee Public is een pestvrije zone!

We pesten niet.

We accepteren geen gepest.

We verzwijgen pesten nooit.

We hebben de moed om pestkoppen op hun gedrag aan te spreken.

Wij zeggen nee tegen pesten!

1

‘Dat klinkt niet als een gezellige quizavond,’ zei mevrouw Patty Ponder tegen Marie Antoinette. ‘Het klinkt meer als een relletje.’

De kat reageerde niet. Ze lag te soezen op de bank en voelde zich ver verheven boven quizavondjes op school.

‘Dat interesseert jou niet, hm? Geef ze dan taart! Denk je dat soms? Ze eten inderdaad een hoop taart. Al die kraampjes met lekkers. Lieve hemel. Al denk ik niet dat de moeders daar iets van eten. Ze zien er allemaal zo gestroomlijnd en mager uit, vind je niet? Net als jij.’

Marie Antoinette dacht er het hare van. De opmerking ‘Geef ze dan taart’ had ze al veel vaker gehoord, en ze had onlangs een van de kleinkinderen van mevrouw Ponder horen zeggen dat het eigenlijk ‘Geef ze dan brioche’ was, en dat Marie Antoinette dat in werkelijkheid trouwens nooit had gezegd.

Mevrouw Ponder pakte de afstandsbediening en zette *Dancing with the Stars* zachter. Ze had hem hard gezet om de luid vallende regen te overstemmen, maar die was inmiddels afgenomen.

Ze hoorde geschreeuw. Boze kreten doorsneden de stille, koude avondlucht. Het deed op de een of andere manier pijn aan haar oren, alsof al die woede tegen haar gericht was. (Mevrouw Ponder had een driftige moeder gehad.)

‘Lieve help. Denk je dat ze ruziemaken over wat de hoofdstad van Guatemala is? Weet jij wat de hoofdstad van Guatemala is? Nee? Ik ook niet. Dat zouden we even moeten googelen. Kijk toch niet zo laatlunkend.’

Marie Antoinette trok haar neusje op.

‘Ik ga eens kijken wat er aan de hand is,’ zei mevrouw Ponder monter. Ze was nerveus en hield zich goed voor de kat, net zoals ze ooit had gedaan voor haar kinderen als haar man ’s avonds niet thuis was en ze vreemde geluiden hoorde.

Mevrouw Ponder hees zich met behulp van haar rollator overeind. Marie Antoinette glipte met haar gladde lijf geruststellend tussen haar benen door (ze geloofde niet in die montere toon) terwijl mevrouw Ponder met de rollator door de gang naar de achterkant van het huis liep.

Haar naaikamer keek uit op het schoolplein van Pirriwee Public.

‘Mam, ben je gek geworden? Je gaat toch niet vlak naast een basisschool wonen?’ had haar dochter gezegd toen ze het huis gingen bezichtigen.

Maar mevrouw Ponder vond het heerlijk om door de dag heen opgetogen kinderstemmetjes te horen, en omdat ze zelf niet meer reed kon het haar niet schelen dat de straat vol stond met die enorme auto’s die ze tegenwoordig allemaal hadden, waarin vrouwen met grote zonnebrillen zich over hun stuur bogen om vreselijk belangrijke dingen te roepen over Harriettes balletles en Charlies logopedieafspraak.

Vrouwen namen het moederschap tegenwoordig veel te serieus. Die ingespannen gezichten. Met hun kleine kontjes in strakke sportbroekjes paradeerden ze de school in. Hun blik gericht op hun mobieltje dat ze in hun hand hielden alsof het een kompas was. Mevrouw Ponder moest erom lachen. Maar wel met vertedering. Haar drie dochters waren precies zo. En ze waren allemaal prachtig.

‘Alles goed?’ riep ze altijd naar hen als ze langsliepen wanneer zij voor het huis op de veranda zat met een kop thee of de tuin aan het sproeien was.

‘Druk, mevrouw Ponder! Druk druk druk!’ riepen ze altijd terug terwijl ze langsdraafden en hun kinderen meesleurden. Ze deden lief en aardig en ook een tikje meewarig omdat ze

daar niets aan konden doen. Ze was zo oud! Zij hadden het zo druk!

De vaders, die je steeds vaker zag bij het halen en brengen van de kinderen, waren anders. Die hadden zelden haast en slenterden met bewuste nonchalance langs. Geen gestres. Alles onder controle. Dat was de boodschap. Ook om hen moest mevrouw Ponder vertederd gniffelen.

Maar nu leek het erop dat de ouders van Pirriwee Public zich misdroegen. Ze liep naar het raam en schoof het kanten gordijntje opzij. Op kosten van de school was er onlangs raambescherming aangebracht nadat een jongetje uit groep 3 met een cricketbal de ruit aan diggelen had gegooid en daarbij bijna Marie Antoinette had geraakt. (Om het goed te maken had een groepje jongens uit dezelfde klas een zelfbeschilderde kaart met excuses voor haar gemaakt die ze op de ijskast had gehangen.)

Aan de andere kant van de speelplaats was een zandstenen gebouw van twee verdiepingen met bovenin een zaal en een groot balkon met uitzicht op zee. Mevrouw Ponder was er een paar keer geweest: voor een lezing van een plaatselijke historicus en een lunch die werd gegeven door de Vrienden van de Bibliotheek. Het was een prachtige zaal. Soms hielden oud-leerlingen er hun trouwreceptie. Daar werd nu ook de quizavond gehouden. Ze zamelden geld in voor digiborden, wat dat ook waren. Mevrouw Ponder was vanzelfsprekend uitgenodigd. Doordat ze zo dichtbij woonde, verleende dat haar een vreemd soort erestatus, ook al had ze nooit een kind of kleinkind op de school gehad. Ze had de uitnodiging afgeslagen. Schoolfeestjes zonder kinderen vond ze zinloos.

De kinderen hielden in die zaal ook de weeksluiting. Elke vrijdagochtend installeerde mevrouw Ponder zich in het naaikamertje met een kop zwarte thee en een gemberkoekje. Als ze de kinderen dan hoorde zingen, moest ze altijd huilen. Ze geloofde niet in God, behalve als ze kinderen hoorde zingen.

Nu werd er niet gezongen.

Mevrouw Ponder hoorde een hoop getier en gevloek. Dat vond ze op zich niet zo erg, haar oudste dochter vloekte als een ketter, maar het was verwarrend en verontrustend om iemand als een idioot dat ene drieletterwoord te horen schreeuwen op een plek waar normaal gesproken alleen lachende en schreeuwende kinderen te horen waren.

‘Zijn jullie allemaal dronken?’ zei ze hardop.

Haar verregende ruit keek uit op de voordeur van het gebouw en ineens kwamen daar allemaal mensen uit. Bewakingsverlichting scheen op het betegelde gedeelte rond de ingang alsof het een toneel was. Flarden mist droegen aan het effect bij.

Het was een vreemd gezicht.

De ouders van Pirriwee Public waren dol op verkleedpartijen. Een gewone quizavond vonden ze niet genoeg. Ze had op de uitnodiging gelezen dat een of andere verlichte geest had besloten er een ‘Audrey en Elvis’-avond van te maken, wat inhield dat alle vrouwen als Audrey Hepburn moesten komen en alle mannen als Elvis Presley. (Dat was nog een reden waarom mevrouw Ponder de uitnodiging had afgeslagen. Ze had verkleedpartijen altijd een gruwel gevonden.) Het leek erop dat de populairste Audrey Hepburn-look die uit *Breakfast at Tiffany’s* was. Alle vrouwen droegen een lange zwarte jurk, witte handschoenen en een parelketting. De meeste mannen hadden voor Elvis in zijn laatste jaren gekozen. Ze droegen allemaal een glimmende witte overall met stras en een diepe V-hals. De vrouwen zagen er beeldig uit, de arme mannen daarentegen volslagen belachelijk.

Terwijl mevrouw Ponder toekeek, sloeg een Elvis een andere Elvis op zijn gezicht. De laatste wankelde achteruit en botste tegen een Audrey aan. Twee Elvissen grepen hem van achteren beet en trokken hem weg. Een Audrey verborg haar gezicht in haar handen en draaide zich om, alsof ze het niet kon aanzien. Iemand riep: ‘Hou op!’

Inderdaad. Wat zouden die lieve kinderen van jullie hier wel niet van zeggen?

‘Moet ik de politie bellen?’ vroeg mevrouw Ponder zich hardop af, maar toen hoorde ze in de verte een sirene en op hetzelfde moment begon een vrouw op het balkon te gillen.

Gabrielle: Het kwam niet alleen door de moeders. Zonder de vaders zou het niet gebeurd zijn. Volgens mij is het wel begonnen met de moeders. Wij waren de hoofdrolspelers, zeg maar. De mama’s. Ik kan het woord mama niet uitstaan. Het klinkt zo tuttig. Mam is beter. Of ma. Dat neemt minder ruimte in. Ik heb trouwens een verstoord lichaamsbeeld. Wie niet?

Bonnie: Het was gewoon allemaal één groot misverstand. Mensen voelden zich gekwetst en daarna liep het volledig uit de hand. Zoals dat vaker gaat. Alle conflicten zijn te herleiden tot gekwetste gevoelens, denken jullie niet? Scheidingen. Wereldoorlogen. Juridische zaken. Nou ja, misschien niet alle juridische zaken. Kan ik iemand een kopje kruidenthee aanbieden?

Stu: Ik zal jullie precies vertellen waarom het is gebeurd. Vrouwen kunnen niet loslaten. Waarmee ik niet wil zeggen dat die kerels niets te verwijten is. Maar die vrouwen hadden niet zo wrokkig moeten worden, en dat klinkt misschien seksistisch maar dat is het niet, het is gewoon een feit, vraag het aan iedere willekeurige man, niet zo’n gekunsteld newagetype dat vochtinbrengende crème gebruikt, maar ik bedoel een échte man, vraag het een echte man en hij zal zeggen dat vrouwen kampioen wraakzucht zijn. Je zou mijn vrouw eens bezig moeten zien. En zij is niet eens de ergste.

Juffrouw Barnes: Helikopterouders. Voordat ik op Pirriwee Public werkte, dacht ik dat het overdreven was, dat gedoe over ouders die te veel met hun kinderen begaan zijn. Ik bedoel, mijn vader en moeder hielden van me, ze hadden zeg maar belangstelling voor me toen ik in de jaren negentig opgroeide, maar ze waren niet door me geobsedeerd zeg maar.

Mevrouw Lipmann: Het is een zeer betreurenswaardige tragedie, en we proberen allemaal het leven weer op te pakken. Verder heb ik geen commentaar.

Carol: Ik geef de erotische-boekenclub de schuld. Maar dat is mijn persoonlijke mening.

Jonathan: Die erotische-boekenclub had niets met erotische boeken te maken, dat kan ik je wel vertellen.

Jackie: Weet je, ik zie dit als een feministisch probleem.

Harper: Wie zei dat het een feministisch probleem was? Belachelijk! Ik zal jullie zeggen waarmee het is begonnen. Met dat voorval op de oriëntatiedag van de kleuters.

Graeme: Volgens mij is het terug te voeren op de strijd tussen de niet-werkende moeders en de carrièremoeders. Hoe noemen ze dat? De mamaoorlog. Mijn vrouw had er niets mee te maken. Die heeft geen tijd voor dat soort dingen.

Thea: Journalisten zoals jij willen het liefst horen dat de Franse nanny de oorzaak is. Ik hoorde vandaag iemand op de radio die begon over de 'Franse hulp', en dat was Juliette bepaald niet. Renata had ook een werkster. Sommige mensen hebben dat geluk. Ik heb vier kinderen, en geen 'personeel' dat me helpt! Natuurlijk heb ik als zodanig geen probleem met werkende moeders, ik vraag me alleen af waarom ze eigenlijk kinderen wilden.

Melissa: Weet je waarom volgens mij iedereen zo over de rooie is gegaan? Vanwege die hoofdluis. Godallemachtig, laat ik niet over die hoofdluis beginnen.

Samantha: Hoofdluis? Wat heeft dat ermee te maken? Wie heeft je dat wijsgemaakt? Melissa zeker? Die arme meid zal wel een posttraumatisch stresssyndroom hebben opgelopen omdat haar kinderen steeds weer luizen hadden. Sorry. Dat is niet leuk. Het is helemaal niet leuk.

Inspecteur Adrian Quinlan: Laat ik het even duidelijk stellen. Dit is geen grap. Dit is een moordonderzoek.

2

Zes maanden voor de quizavond

Veertig. Madeline Martha Mackenzie was vandaag veertig jaar geworden.

‘Ik ben veertig,’ zei ze hardop achter het stuur. Ze rekte het woord om het effect te benadrukken. ‘Veeeeertig.’

Ze ving de blik van haar dochter in het achteruitkijkspiegeltje. Chloe deed met een grijns haar moeder na. ‘Ik ben vijf. Vijijijijf.’

‘Veertig!’ kwinkeleerde Madeline als een operazangeres. ‘Tralala!’

‘Vijf!’ kwinkeleerde Chloe.

Madeline probeerde er een rap van te maken, waarbij ze het ritme op het stuur roffelde. ‘Ik ben veertig, yeah, veertig...’

‘Zo is het wel genoeg, mama,’ zei Chloe resoluut.

‘Sorry,’ zei Madeline.

Ze was met Chloe op weg naar de oriëntatiedag voor de kleuters – ‘We gaan de kleintjes voorbereiden!’ Niet dat Chloe oriëntatie nodig had voordat ze in januari naar school zou gaan. Ze wist al precies hoe het eraan toeging op Pirriwee Public. Toen ze die ochtend Fred naar school brachten, had Chloe zich over hem ontfermd. Hij was twee jaar ouder dan zij, maar vaak leek hij jonger. ‘Fred, je bent vergeten je boekentas in de mand te leggen! Ja, zo. Daarin. Goed gedaan.’

Fred had gehoorzaam zijn boekentas in de betreffende mand gelegd voordat hij wegrende om Jacksons hoofd onder zijn arm vast te klemmen. Madeline had gedaan alsof ze dat niet zag. Waarschijnlijk verdiende Jackson niet beter. Jacksons moeder,

Renata, had het ook niet gezien omdat ze diep in een zorgelijk gesprek verwickeld was met Harper over de stress die de opvoeding van hun hoogbegaafde kinderen met zich meebracht. Renata en Harper gingen wekelijks naar de hulpgroep voor ouders van hoogbegaafde kinderen. Madeline stelde zich voor dat ze allemaal handenwringend in een kring zaten, terwijl er in hun ogen heimelijk trots blonk.

Terwijl Chloe de andere kinderen op de oriëntatiedag commandeerde (bazigheid was haar grootste talent, ooit zou ze een eigen bedrijf gaan runnen), zou Madeline uitgebreid gaan koffie drinken met haar vriendin Celeste. Celestes tweelingzontjes gingen vanaf volgend jaar ook naar school, dus dat zou vast een drukke boel worden op de oriëntatiedag. (Hun grootste talent was schreeuwen. Madeline kreeg in hun nabijheid na vijf minuten hoofdpijn.) Celeste kocht altijd fraaie, zeer kostbare verjaardagscadeaus, dus dat was leuk. Daarna zou Madeline Chloe naar haar schoonmoeder brengen en met een paar vriendinnen gaan lunchen voordat ze allemaal weer naar school moesten om de kinderen op te halen. De zon scheen. Ze droeg haar schitterende nieuwe Dolce & Gabbana-naaldhaken (op internet gekocht, met dertig procent korting). Het zou een heerlijke, verrukkelijke dag worden.

‘Laat het Madeline-feest maar beginnen!’ had haar man Ed die ochtend gezegd toen hij haar koffie op bed bracht. Madeline stond erom bekend dat ze verzot was op verjaardagen en allerlei andere feestjes. Op alles waarbij champagne vloeide.

Maar toch. Veertig.

Toen ze de bekende route naar school reed, dacht ze na over haar indrukwekkende nieuwe leeftijd. Veertig. Ze wist nog hoe veertig voor haar voelde toen ze vijftien was. Zo’n kleurloze leeftijd. Gestrand op de helft van je leven. Niets deed er meer toe als je veertig was. Op je veertigste had je geen echte gevoelens, omdat je dan veilig ingebakerd zat in je tuttige veertigerswereldje.

‘Veertigjarige vrouw dood gevonden.’ Ach, hemel.

‘Twintigjarige vrouw dood gevonden.’ Wat een tragedie! Wat een droefenis! Zoek de moordenaar!

Madeline had onlangs moeten slikken toen ze op het nieuws hoorde dat er een vrouw van in de veertig was overleden. Wacht eens even, dat zou ik kunnen zijn! Wat verdrietig! Mensen zouden van streek raken als ik dood was! Ze zouden er zelfs kapot van zijn. Dus hoor eens, door leeftijd geobsedeerde wereld, ik mag dan veertig zijn, maar er wordt wel van me gehouden.

Aan de andere kant was het waarschijnlijk volstrekt normaal om verdrietiger te zijn over de dood van een twintigjarige dan die van een veertigjarige. De veertigjarige had twintig jaar langer van het leven kunnen genieten. Daarom zou Madeline als iemand met een vuurwapen dreigde, zich verplicht voelen om zich met haar middelbare leeftijd voor de twintigjarige te werpen. Zich op te offeren voor jongeren. Dat was niet meer dan eerlijk.

Nou ja, ze zou het alleen doen als ze zeker wist dat het een aardig jong persoon was. Niet zo’n onuitstaanbaar type, zoals die jonge meid in die kleine blauwe Mitsubishi die voor Madeline reed. Ze nam niet eens de moeite om te verbergen dat ze achter het stuur op haar mobieltje zat te kijken, waarschijnlijk om te sms’en of haar Facebookstatus te updaten.

Daar had je zoiets! Die meid zou een kerel met een vuurwapen niet eens hebben opgemerkt! Ze zou met een glazige blik naar haar telefoon hebben gekeken terwijl Madeline haar leven voor haar waagde! Het was om razend van te worden.

De kleine auto met op de achterraut netjes een sticker die aangaf dat de bestuurder een voorlopig rijbewijs had, bleek vol jonge mensen te zitten. Minstens drie achterin: hun hoofden gingen heen en weer, hun handen gebaarden. Zag ze daar iemand met een voet zwaaien? Dit was vragen om ellende. Ze moesten hun hoofd erbij houden. Vorige week nog had Madeline toen ze na het fitnessen snel een kop koffie dronk in de krant gelezen dat alle jongeren hun leven waagden door achter het stuur te sms’en. *Ben onderweg. Kom er zo aan!* Dat waren

hun laatste, stomme (vaak verkeerd gespelde) woorden. Madeline had gehuild bij de foto van een moeder die kapot was van verdriet en met een absurd gebaar haar dochters mobieltje voor de camera hield om lezers te waarschuwen.

‘Stelletje stomkoppen,’ zei ze hardop toen de auto gevaarlijk dicht naar de andere baan slingerde.

‘Wie is er een stomkop?’ vroeg Chloe op de achterbank.

‘Dat meisje in de auto voor ons is een stomkop omdat ze achter het stuur met haar telefoon bezig is,’ zei Madeline.

‘Zoals jij ook doet als je papa belt om te zeggen dat we later komen,’ zei Chloe.

‘Dat heb ik maar één keer gedaan!’ protesteerde Madeline. ‘Heel even maar, en heel voorzichtig! En ik ben veertig!’

‘Vandaag geworden,’ zei Chloe met kennis van zaken. ‘Vanaf vandaag ben je veertig jaar.’

‘Ja! En ik heb ook alleen maar even gebeld, niet ge-sms’t! Je moet je blik van de weg halen als je sms’t. Sms’en is verboden en stout en je moet beloven dat je dat nooit zult doen als je groot bent.’

Haar stem trilde bij de gedachte dat Chloe op haar achttiende zou autorijden.

‘Maar je mag wel snel even bellen?’ wilde Chloe weten.

‘Nee! Dat is ook verboden,’ zei Madeline.

‘Dan heb je iets gedaan wat niet mag,’ zei Chloe tevreden. ‘Net als een dief.’

Chloe was de laatste tijd helemaal geobsedeerd door dieven. Ze zou later vast met foute jongens uitgaan. Foute jongens op motoren.

‘Jij gaat later alleen met aardige jongens om, hè Chloe!’ zei Madeline even later. ‘Iemand zoals papa. Foute jongens brengen je geen koffie op bed, dat kan ik je zo wel vertellen.’

‘Wat zit je nou te bazelen, vrouw?’ verzuchtte Chloe. Die reactie had ze van haar vader, en ze imiteerde zijn vermoeide toon tot in de perfectie. Ze waren zo suf geweest om er de eerste keer om te lachen, dus was ze het blijven doen, en steeds

precies op het juiste moment, zodat ze er ondanks het feit dat ze het irritant vonden steeds weer om moesten lachen.

Deze keer lukte het Madeline om haar lachen in te houden. Chloe's gedrag balanceerde de laatste tijd op de grens van grappig en onhebbelijk. Madeline gedroeg zich waarschijnlijk net zo.

Ze stopte voor een rood licht achter de kleine blauwe Mitsubishi. De jonge bestuurster zat nog steeds op haar mobieltje te kijken. Madeline toeterde. Ze zag het meisje in haar achteruitkijkspiegeltje kijken, terwijl al haar passagiers zich omdraaiden om te zien wie er claxonneerde.

'Doe die telefoon weg!' schreeuwde ze. Ze gebaarde wat ze bedoelde door met een vinger in haar andere hand te drukken. 'Het is verboden! Het is gevaarlijk!'

Het meisje stak, in een klassiek gebaar, haar middelvinger naar haar op.

'Zo!' Madeline trok aan de handrem en zette haar alarmlichten aan.

'Wat doe je?' vroeg Chloe.

Madeline maakte haar riem los en gooide het portier open.

'Maar we moeten naar de oriëntatiedag!' zei Chloe panisch. 'Dan komen we te laat! O, ramspoed!'

'O, ramspoed' was een uitroep uit een kinderboek waaruit ze Fred altijd voorlazen toen hij klein was. De hele familie zei het inmiddels. Zelfs Madelines ouders hadden het overgenomen, evenals een paar vriendinnen van haar. Het was een heel aanstekelijke uitroep.

'Dat komt wel goed,' zei Madeline. 'Dit duurt maar heel even. Ik red er het leven van een aantal jongeren mee.'

Op haar nieuwe naaldhakken beende ze naar de auto en bonsde op het raam.

Het raam gleed omlaag en de bestuurster veranderde van een donker silhouet in een echt jong meisje met een wit gezicht, een glimmende neusring en slordig aangebrachte, klonterige mascara.

Ze keek met een mengeling van agressie en angst naar Madeline op. 'Is er wat?' Haar mobieltje hield ze nog steeds nonchalant in haar linkerhand.

'Leg die telefoon weg! Straks rij je jezelf en je vrienden dood!' Madeline sprak op precies dezelfde toon als tegen Chloe als die iets heel stouts had gedaan. Ze stak haar arm naar binnen, greep de telefoon en gooide hem naar het stomverbaasde meisje dat naast de bestuurster zat. 'Begrepen? Hou er gewoon mee op!'

Ze hoorde hen lachen toen ze naar haar auto terugliep. Het kon haar niet schelen. Het voelde alsof ze hernieuwde energie had gekregen. Een auto stopte achter de hare. Madeline glimlachte, stak haar hand in een verontschuldiging gebaar op en liep haastig naar haar auto voordat het licht op groen sprong.

Haar enkel zwikte. Het ene moment deed hij nog wat een enkel moet doen en het volgende moment ging het helemaal fout. Ze landde op haar zij. O, rampspoed.

Dat was vrijwel zeker het moment waarop het allemaal was begonnen.

Met die verzwikte enkel.

3

Jane stopte voor een rood licht achter een grote, glimmende SUV met knipperlichten en zag een donkerharige vrouw die haastig langs de kant van de weg naar haar auto terugliep. Ze droeg een wijd blauw zomerjurkje en hoge hakken en ze glimlachte terwijl ze verontschuldigend een charmant handgebaar naar Jane maakte. De ochtendzon scheen op een van haar oorbellen, die schitterde alsof ze een hemels wezen was.

Een glittermeisje. Ouder dan Jane, maar nog steeds schitterend. Haar hele leven had Jane met wetenschappelijke belangstelling naar dat soort meisjes gekeken. Misschien met een beetje ontzag. Misschien met een beetje jaloezie. Het waren niet per se de knapste meisjes, maar ze wisten zich zo liefdevol op te tuigen, als kerstbomen, met bengelende oorbellen, rinkelende armbanden en ragfijne, nutteloze sjaaltjes. Als ze met je praatten, raakten ze regelmatig je arm aan. Janes hartsvriendin op school was ook zo'n glittermeisje geweest. Jane had een zwakke plek voor hen.

Toen, alsof iets onder haar voeten uit getrokken werd, kwam de vrouw ten val.

'Au,' zei Jane, en ze keek snel weg om te voorkomen dat de vrouw zich opgelaten zou voelen.

'Heb je je pijn gedaan, mammi?' vroeg Ziggy achterin. Hij was altijd bang dat ze zich pijn deed.

'Nee,' zei Jane. 'Die mevrouw daar heeft zich pijn gedaan. Ze is gevallen.'

Ze wachtte tot de vrouw overeind kwam en weer in zou stap-

pen, maar ze bleef op de grond liggen, met haar hoofd naar achteren, en op haar gezicht de uitdrukking van iemand die zich flink bezeerd heeft. Het verkeerslicht sprong op groen en een kleine auto met een sticker achterop die voor de SUV had gestaan, reed met gierende banden weg.

Jane zette haar richtingaanwijzer uit en reed om de auto heen. Ze waren op weg naar de oriëntatiedag op de nieuwe school van Ziggy, en ze had geen idee waar ze terecht zouden komen. Ziggy en zij waren allebei zenuwachtig en deden alsof ze dat niet waren. Ze wilde er ruim op tijd zijn.

‘Is alles goed met die mevrouw?’ vroeg Ziggy.

Jane voelde de vreemde sensatie die haar soms overviel wanneer ze werd afgeleid, waarna iets (vaak was het Ziggy) haar er weer net op tijd aan herinnerde hoe ze zich als een aardige, gewone, welgemanierde volwassene moest gedragen.

Als Ziggy er niet bij was geweest, zou ze weggereden zijn. Ze was zo gefixeerd op haar doel om hem op tijd naar de oriëntatiedag te brengen dat ze een vrouw in de goot zou hebben laten liggen kronkelen van de pijn.

‘Ik ga alleen even bij haar kijken,’ zei Jane, alsof ze dat aldoor al had willen doen. Ze zette de alarmlichten aan en opende het portier, zich bewust van een zelfzuchtig gevoel van weerstand. Je bent een lastpost, glitterdame!

‘Gaat het?’ riep ze.

‘Ja hoor!’ De vrouw probeerde rechtop te gaan zitten en jammerde met haar hand op haar enkel. ‘Au. Shit. Ik ben door mijn enkel gegaan, meer niet. Ik ben ook zo’n stommeling. Ik stapte uit om tegen dat meisje voor me te zeggen dat ze moest stoppen met sms’en. Mijn verdiende loon, had ik me maar niet als een schoolfrik moeten gedragen.’

Jane hurkte naast haar neer. De vrouw had schouderlang, goed geknipt donker haar en een fijn waas van sproetjes op haar neus.

Die sproeten hadden iets prettigs, als een herinnering aan een zomer van vroeger, en ze werden op fraaie wijze bekroond

door de fijne lijntjes rond haar ogen en die absurde schommelende oorhangers.

Janes weerstand verdween als sneeuw voor de zon.

Ze vond de vrouw sympathiek. Ze wilde haar helpen.

(Hoewel, wat zei dat? Als het een tandeloze oude vrouw was geweest met wratten op haar neus, zou ze dan ontstemd zijn gebleven? Wat onrechtvaardig. Wat wreed. Ze zou tegen deze vrouw aardiger doen omdat ze haar sproetjes leuk vond.)

De vrouw droeg een jurk met een ingewikkeld opengewerkt borduursel langs de hals. Ze zag door de bloemblaadjes heen een gebruide huid met sproetjes.

‘We moeten er onmiddellijk ijs op leggen,’ zei Jane. Ze wist wel iets van verzwikkingen uit de tijd dat ze nog netbal speelde, en ze zag dat de enkel van deze vrouw al begon te zwellen. ‘En omhooghouden.’

Ze beet op haar lip en keek hoopvol rond of ze iemand zag. Ze had geen idee hoe ze dit voor elkaar moest krijgen.

‘Ik ben vandaag jarig,’ zei de vrouw verdrietig. ‘Ik ben veertig geworden.’

‘Gefeliciteerd,’ zei Jane. Het had wel iets grappigs dat een veertigjarige zelfs de moeite nam om te vertellen dat het haar verjaardag was.

Ze keek naar de hoge hakken van de vrouw. Haar teennagels waren glanzend turkoois gelakt. De naaldhakken waren zo dun als cocktailprikkers en torenhoog.

‘Geen wonder dat je door je enkel bent gegaan,’ zei Jane. ‘Niemand kan toch op zulke schoenen lopen!’

‘Weet ik, maar zijn ze niet beeldschoon?’ De vrouw draaide haar voet om ze te laten bewonderen. ‘Au! Fuck, dat doet pijn. Sorry voor mijn taalgebruik.’

‘Mammie!’ Een klein meisje met donkere krullen en een glinsterende diadeem stak haar hoofd uit het raampje van de auto. ‘Wat doe je? Sta op! Straks komen we te laat!’

Glittermoeder. Glitterdochter.

‘Fijn dat je zo meeleeft, schat!’ zei de vrouw. Ze glimlachte berouwvol naar Jane.

‘We zijn op weg naar de oriëntatiedag van de kleuterschool. Ze is heel opgewonden.’

‘Op Pirriwee Public?’ vroeg Jane. Ze was stomverbaasd. ‘Maar daar ga ik ook naartoe. Mijn zoon Ziggy gaat daar volgend jaar beginnen. We komen hier in december wonen.’ Het leek onmogelijk dat zij en deze vrouw iets gemeen hadden, of dat hun levenspaden elkaar op een of andere manier kruisten.

‘Ziggy? Als in *Ziggy Stardust*? Wat een geweldige naam!’ zei de vrouw. ‘Ik ben trouwens Madeline. Madeline Martha Mackenzie. Om de een of andere reden zeg ik Martha er altijd bij. Vraag me niet waarom.’

Ze stak haar hand uit.

‘Jane,’ zei ze. ‘Jane zonder verdere naam Chapman.’

Gabrielle: De school was uiteindelijk in twee kampen verdeeld. Het was... ik weet niet, een soort burgeroorlog. Je zat in het team van Madeline of in het team van Renata.

Bonnie: Nee, nee, dat is vreselijk. Zo was het absoluut niet. Er waren niet twee partijen. We zijn een heel hechte gemeenschap. Er werd te veel gedronken. En het was ook vollemaan. Dan gaat iedereen een beetje gek doen, als het vollemaan is. Ik meen het. Het is een verifieerbaar fenomeen.

Samantha: Was het vollemaan? Het goot in elk geval, dat weet ik wel. Mijn haar stond alle kanten op.

Mevrouw Lipmann: Dat is belachelijk en bijzonder lasterlijk. Ik heb verder geen commentaar.

Carol: Ik weet dat ik steeds blij hameren op die erotische-boekenclub, maar ik weet zeker dat er iets gebeurd is tijdens een van hun... ahum... ‘bijeenkomsten’.

Harper: Luister, ik heb gehuild toen we hoorden dat Emily hoogbegaafd was. Ik dacht: daar gaan we weer! Ik had het allemaal al eens meegemaakt met Sophia, dus ik wist wat ons te wachten stond! Renata zat in hetzelfde schuitje. Twee hoogbe-

gaafde kinderen. Niemand begrijpt wat een stress dat met zich meebrengt. Renata maakte zich zorgen over hoe Amabella het op school zou doen, of ze wel genoeg stimulans zou krijgen en zo. Dus toen dat kind met die belachelijke naam, Ziggy, deed wat hij heeft gedaan, en dat was alleen nog maar op de oriëntatiedag, toen was ze natuurlijk helemaal van de kaart. Toen is het allemaal begonnen.